

عنوان مقاله:

کنکاشی بر تحولات میدان های شهری با رویکرد سرزندگی

محل انتشار:

ماهنامه پایا شهر، دوره 1، شماره 6 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

مریم ابراهیم پور - دکتری شهرسازی، مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد

عزیزه فرش کاران - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی شهرسازی گرایش برنامه ریزی شهری، دانشکده هنر و معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد

پرینسا هاشمی - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی شهرسازی گرایش برنامه ریزی شهری، دانشکده هنر و معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد

خلاصه مقاله:

بیرونی ترین لایه شخصیت کالبدی هر شهر سیما و منظر آن است. بسیاری از میدان ها در شهرهای شاخص دنیا، با شکل و ظاهر خاص در جداره و فرم کلی فضا شناخته می شوند. یکی از عناصر اصلی شالوده شهر، به ویژه در شهرهای کهن، میدان های شهری هستند و به عنوان یک فضای شهری سبب سرزندگی شهر و پویایی آن می شود. میدان به عنوان یک عنصر شهری تاثیرات زیادی بر شکل گیری و سازماندهی فضایی شهر در دوره های مختلف تاریخی داشته است. مطالعه شهر از دوران کهن، به خصوص شهرهای ایران بعد از اسلام، گویای آن است که همواره میدان نیز همچون دیگر اندام های موثر و کارکردی، در حیات جاری شهر، حضوری موثر دارد به طوری که میدان از دوره سلجوقیان به بعد شروع به تثبیت خود کرد و در دوره صفویه به مفاهیم عمیق و کارآمدی در معماری و شهرسازی رسیده و در دوران قاجار به نهایت نقش خود دست یافته است، اما رفته رفته نقش می بازد تا جایی که از سال های میانی دوره پهلوی هویت خود را از دست داده و در دهه های اخیر نیز در بلاتکلیفی مطلق به سر می برد. آنچه که امروز از مفهوم میدان باقی مانده است، غالباً نقش ارتباطی آنها، به صورت مهمترین کارکرد و در برخی موارد تنها کارکرد آنها در آمده است. پژوهش حاضر از نوع کاربردی است و با روش توصیفی- تطبیقی شاخص های سرزندگی را در چهار میدان شهری جهان مقایسه کرده و یافته های به دست آمده حاکی از آن است که میدانهای معاصر ایرانی طی دهه های گذشته رونق خود را از دست داده، از سر زندگی برخوردار نیست و در این راستا راهکارهایی برای ارتقا سرزندگی اجتماعی در میادین شهری بیان می کند.

کلمات کلیدی:

میدان شهری، فضای شهری، سرزندگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/722735>

